

evig vil have af os som neutral Stat, og hvis Neutralitet jo aldrig vil kunne betvivles, der sikrede dets Nordgrænser mod alle Sjænder og fremfor alt sikrede dets Handel med Omverdenen trods den strengeste Blokade af dets Havne. Her i Landet vide vi jo alle, hvad det vil sige for Tyskland at faa sin Skibsflåde ødelagt, da det var dette mægtige Vaaben, vi havde i vor Haand mod Tyskland under de tvende flersvigtige Krig, og som det led saa uhyre under trods det, det kun var den lille danske Stat, det krige med. Men, som sagt, kunde vi ikke opnaa at faa al privat Ejendom paa Søen i Krigstid erklæret hellig og ukrænkelig, saa kunde der dog ved Underhandlinger i det mindste opnaas at fastslaa tydeligere og sikrere Pariserdeklarationens Sætninger. Dette vilde som sagt have overordentlig stor Betydning; det kan jo ikke være os ligegyldigt, naar vi staa som neutral Stat under en Krig i Europa og føre med fuld Ret under vort neutrale Flag de krigsførende Maaters Handelsvarer over Habet, at vi da af fjendtlige Kapere eller Krigshere skulle være udsatte for, at vore Skibe mistænkes og opbringes til fremmede Lande og der dømmes af fremmede og tvivlsomme Priseretter. Ja foruden, at jeg mener, at Sagen i sig selv er et Led i Humanitetens og Civilisationens Arbejde paa at begrænse Krigen, saa er det jo ogsaa klart, at jo mere man kan indskrænke de Omraader, hvor Krigen i det hele kan gøre sig gældende, desto større Sikkerhed vindes efterhaanden for Menneskehedens mod, at Krigen i det hele taget kan føres, og idet jeg mener, det maa være et Formaal for enhver Regering at søge Krigen Begrænsning, at saadan Begrænsning kan naas ved at tage dette Spørgsmaal op til Behandling, saa mener jeg ogsaa, at stor Hæder venter enhver Regering, der medvirker til at føre det lykkelige igennem, og derfor tillader jeg mig herved at rette til den højtærede Konseilspræsident den Forespørgsel:

Vil Regeringen søge eller medvirke til, eventuelt ved en international Konference, at faa anerkendt som folkeretlig Grundsætning, at Privatejendom (Blokadebrydere og Krigskontrahende undtaget) skal være ukrænkelig paa Søen som paa Landjorden?

Konseilspræsidenten (Strup): Jeg skal indskrænke mig til de to Bemærkninger: at Regeringen ikke vil tage Initiativ til at søge den i Forespørgselen angivne Grundsætning anerkendt, men at Regeringen beredvillig vil efterkomme en Opfordring fra større Magter til at deltage i Forhandlinger

om Spørgsmaalet om privat Ejendoms Ukrænkelighed i Krigstid.

Forespørgeren (Bluhme): Ja, det var jo et meget kort og kompromitterende Svar, den højtærede Konseilspræsident afsag, og jeg kan ikke sige, at det var overdrevent opmuntrende, men det er jo i Overensstemmelse med de Svar, vi pleje at faa fra den ærvede Regering, saa snart det vedkommer Spørgsmaal til Rette for Samfundet og Befolkningen udad til, internationalt. Her var et Tilfælde, hvor Regeringen kunde være med paa et Felt, hvor der mangler Love og Regler, og kunde komme med til der at bygge Love op, men den højtærede Regering sætter mere Pris paa, som vi vide, at være med der, hvor det gælder om at bryde Loven ned. Men imidlertid har jo dog den højtærede Konseilspræsident til en vis Grad udtalt Sympati for Sagen, og jeg beklager, at Forretningsordenen ikke tillader mig at ende denne Forespørgsel med Forslag til Dagsorden, thi jeg tvivler ikke om, at det høje Ting vilde slutte sig til en saadan, naar den opfordrede Regeringen enten at tage Initiativet eller i det mindste lægge varmere Tølelser for Dagen for Sagen end den, der laa i den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser, og jeg tør vel antage, at der vil komme saadanne Udtalelser fra andre Sider. Kunne vi derfor ikke slutte med en Dagsorden, vilde jeg altsaa ønske, at der fra andre Sider her i Salen vilde blive udtalt i det mindste Sympati for Sagen, det vilde dog have Betydning, naar Sagen drages frem andre Steder, at det saa ikke skal siges om vor Rigsdag, at den koldt og ligegyldig har laet Sagen til Side, og det saa meget mere, som vi jo maa erindre, at det Spørgsmaal, det her drejer sig om, er rejst i sin Tid af den danske Regering, og at det er det danske Folk, der har lidt og kæmpet for denne Sag fra dens første Behandling, inden den gennem Aarhundredets Arbejde kom til en foreløbig Afslutning ved Pariserdeklarationen. Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at han vilde ikke tage Initiativet til det. Ja, det kan han jo lade være med, men imidlertid, naar den tykke Rigsflåde, som jeg for lidt siden udbillede, paa samme Maade afviste at tage Initiativet, saa er der dog Forskel, og saa ligger det deri, for Tysklands Vedkommende, at selvølgelig en Stormagt, naar den erkender, at England i et saadant Spørgsmaal er den ledende Magt, da ikke vil tage Initiativet og maaske udsætte sig for at blive afvist, men det er selvfølgelig, at et lille Land som vort uden